

Η τύχη

της Ελισάβετ Γρηγοριάδου

Ήταν Παραμονή Πρωτοχρονιάς και σκόπευε να ξεκουραστεί. Το προηγούμενο βράδυ δεν είχε σταματήσει να χιονίζει και όταν άνοιξε την εξώπορτα, είδε ένα λευκό φράχτη να στέκεται εμπόδιο στο δρόμο του. Πήρε το φτυάρι και άρχισε να καθαρίζει, όταν άκουσε κάποιον από το δρόμο να τον καλεί. Ένας πελάτης, που το αυτοκίνητό του δεν έπαιρνε εμπρός, χρειαζόταν αντιψυκτικό. Χάρηκε που το σπίτι του βρισκόταν πια επάνω από το μικρό συνεργείο που διατηρούσε και μπορούσε να τον εξυπηρετήσει άμεσα.

Είχαν μετακομίσει τον Σεπτέμβριο. Για πρώτη φορά ζούσαν σ' ένα άνετο και καινούριο σπίτι. Ζεστό όμως δεν ήταν αφού τα χρήματά τους δεν είχαν φτάσει για κεντρική θέρμανση. Επιπλέον το σπίτι βρισκόταν στην άκρη του χωριού, εντελώς εκτεθειμένο στους παγωμένους ανέμους.

Από τη στιγμή που έφυγε ο πρώτος πελάτης δεν σταμάτησε να δουλεύει.

«Κι έλεγα να μείνω σπίτι σήμερα» σκέφτηκε, ενώ είχε αρχίσει ξανά να χιονίζει.

Ήταν αυτοδίδακτος ή μάλλον είχε μάθει να επιδιορθώνει βλάβες σε τρακτέρ και αυτοκίνητα παρακολουθώντας άλλους. Δεν τελείωσε ούτε το Δημοτικό. Πήγε μέχρι και την έκτη τάξη αλλά δεν αποφοίτησε. Ο γείτονας που είχε το διπλανό

σιδηρουργείο έφτασε λίγο αργότερα. Μετά από λίγη ώρα παράτησε αυτό που έφτιαχνε. Χωρίς μεγάλη διάθεση να δουλέψει την Παραμονή της Πρωτοχρονιάς, έβγαλε από κάπου ένα μπουκάλι με τσίπουρο. Τον φώναξε για να τον κεράσει ένα ποτήρι. Στο δεύτερο ένωσε το αλκοόλ να τον ζαλίζει κάπως. Φώναξε τη γυναίκα του για να τους φέρει κάποιο μεζεδάκι κι εκείνη κατέβασε ένα πιάτο με ντολμαδάκια, τυρί, ελιές και πιπεριές τουρσί.

Τα παιδιά της γειτονιάς πέρασαν να πουν τα κάλαντα και τους άδειασαν τα κέρματα που είχαν στις τσέπες τους. Θυμήθηκαν με τον σιδηρουργό τα κάλαντα της παιδικής τους ηλικίας. Μετά το τέλος του πολέμου σχεδόν κανένας δεν μπορούσε να δώσει κάτι παραπάνω από τα τρύπια κέρματα των 10 και 20 λεπτών. Συνήθιζαν να έχουν μαζί τους ένα κορδόνι για να περνούν τις δεκάρες και με το κομπολόι αυτό αγόραζαν μια ή δυο σοκολάτες. Τους έδιναν και καρύδια, αμύγδαλα και κάστανα αλλά και λουκούμια που αν ήταν τυχεροί δεν θα ήταν της περασμένης χρονιάς.

Κόντευε μεσημέρι όταν τους πλησίασε ένας λαχειοπώλης που σχεδόν δεν φαινόταν από τα χοντρά ρούχα που φορούσε. Είχε έρθει με το λεωφορείο, είχε κατέβει στον κεντρικό δρόμο και είχε περπατήσει πεντακόσια μέτρα μέσα στο κρύο για να φτάσει στο πρώτο οίκημα του χωριού που ήταν το δικό τους. Ο σιδηρουργός αγόρασε πέντε λαχεία.

«Ένα για μένα και από ένα για τα κορίτσια» είπε.

Εκείνος, που είχε αγοράσει από όσους λαχειοπώλες είχαν περάσει τις προηγούμενες μέρες, αρνήθηκε.

«Έχω αγοράσει από άλλους. Δεν έχω τύχη με τα λαχεία». Πράγματι, ποτέ δεν είχε κερδίσει στο λαχείο. Ούτε δραχμή. Μόνο στο ΠΡΟΠΟ κέρδιζε μικροποσά και τη μέρα που γεννήθηκε η μικρή του κόρη, κέρδισε ένα μεγαλύτερο ποσό, αρκετό για να πληρώσει το Ιδιωτικό Μαιευτήριο.

Ο λαχειοπώλης έφυγε αλλά είχε μεγαλύτερη τύχη στο δρόμο. Πούλησε σε περαστικούς που δεν μπόρεσαν να αντισταθούν σε κάποιον που βγήκε με τέτοιο χιονιά να πουλήσει τα λαχεία του.

Μετά το μεσημεριανό φαγητό οι κόρες του επέμειναν να παίξουν χαρτιά. Εικοσιένα. Όπως κάθε χρόνο έδωσε εκατό δραχμές στην καθεμία από τις τρεις και άρχισαν να παίζουν. Σε κάποια στιγμή η γυναίκα του άφησε τη ζύμη της βασιλόπιτας να φουσκώνει και παρακολούθησε για λίγο το παιχνίδι τους.

«Αμάν! Τις κλέβεις και είναι μικρά παιδιά!»

Οι κόρες άρχισαν να διαμαρτύρονται αλλά έτσι γινόταν πάντοτε. Τολμούσε να πει ότι βγαίνει έχοντας 22, 23 ή και 25 και μετά εξαφάνιζε τα χαρτιά χωρίς να προλάβουν να τα ελέγξουν. Κατόρθωνε έτσι να πάρει πίσω όλα τα χρήματα που τους είχε δώσει. Στο τέλος έκαναν ανακωχή, τους επέστρεφε τα χρήματα και ήταν όλοι ευχαριστημένοι. Ήταν μια μορφή παιχνιδιού χωρίς κερδισμένους και χαμένους. Ακόμη και με τη βασιλόπιτα ο πατέρας τους έκανε διάφορα κόλπα. Φρόντιζε να πέσει το φλουρί σε όποιον το είχε μεγαλύτερη ανάγκη.

Το απόγευμα παρακολούθησε στην τηλεόραση την κλήρωση του πρωτοχρονιάτικου λαχείου, απλώνοντας όλους τους λαχनों του πάνω στο τραπέζι. Τίποτα! Για μια ακόμη φορά. Πίστευε στην τύχη γιατί μόνο έτσι θα μπορούσε να καλυτερεύσει τη ζωή του. Να εξοφλήσει τα χρέη του, που δεν

ήταν πολλά αλλά τον βάραιναν. Ν' αλλάξει το σαράβαλο που είχε για αυτοκίνητο. Να βάλει καλοριφέρ στο σπίτι γιατί τώρα είχαν σόμπες. Να μην σκέφτεται τα έξοδα της κόρης που σπούδαζε. Να πάνε διακοπές το καλοκαίρι στη θάλασσα, κάτι που δεν είχαν κάνει ποτέ. Να μην τον απασχολεί κάθε στιγμή το πως θα τα βγάλει πέρα.

Τότε ήταν που χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο γείτονας, ο σιδηρουργός. Σχεδόν δεν τον άκουγε από τις φωνές που ακούγονταν στο βάθος. Του είπε πως τα λαχεία που είχε αγοράσει εκείνο το πρωί, τα λαχεία της τελευταίας στιγμής, είχαν κερδίσει. Όλοι όσοι είχαν αγοράσει από τον ίδιο λαχειοπώλη είχαν κερδίσει. Επτά ή οκτώ άτομα. Πέντε εκατομμύρια είχε κερδίσει ο γείτονας. Κατέβασε το ακουστικό κι έμεινε σιωπηλός.

«Δεν είναι δυνατόν» σκέφτηκε. Συμπλήρωνε δελτία ΠΡΟΠΟ όπου έπρεπε να παρακολουθεί τις ομάδες. Του άρεσε περισσότερο επειδή το αποτέλεσμα των αγώνων δεν ήταν μόνο θέμα τύχης. Κάτι έκανε και ο ίδιος. Έκανε μια πρόβλεψη. Ωστόσο αγόραζε και λαχεία και δεν ξεχνούσε ποτέ το πρωτοχρονιάτικο λαχείο. Κανείς στο χωριό δεν είχε κερδίσει μέχρι τότε τέτοια ποσά. Και τώρα είχε συμβεί! Η γυναίκα του προσπάθησε να τον παρηγορήσει.

«Τι είχαμε, τι χάσαμε!» του είπε. Εκείνη δεν έπαιζε ποτέ λαχεία και δεν πίστευε στην τύχη αλλά στην σκληρή δουλειά και στην προσπάθεια.

«Μα πέρασε από μπροστά μου, καταλαβαίνεις; Θα μπορούσα να απλώσω το χέρι και ν' αγοράσω ένα λαχείο. Γιατί δεν το έκανα; Γιατί; Γιατί;» μονολογούσε εκείνος.

Εκείνη η θλίψη πίκραине τη ζωή του για πολύ καιρό. Δεν αγόρασε ποτέ ξανά λαχεία ούτε συμπλήρωσε κάποιο δελτίο ΠΡΟΠΟ. Ούτε όταν πέρασε ο καιρός και είδε πως το τυχερό λαχείο σκόρπισε τη διχόνοια στην οικογένεια του γείτονά του. Την είχε κυριολεκτικά διαλύσει. Ούτε τότε όμως! Ούτε τότε!